

Endringsforslag til Sagens anden Behandling indkaldtes til Aflevering inden førstkommande Fredag Middag Kl. 1.

Man gik derpaa til den næste Sag paa Dagsordenen, som var:

Første Behandling af „Forslag til Lov om Udnævnelsen af Retsvidner paa Færøerne m. v.“

(Lovforslaget findes i Tillæg C. Sp. 33 ff.)

Bæringen: Det foreliggende Lovforslag gaar ud paa at afløse en meget ubelig og ubensigtsmæssig Institution paa Færøerne, nemlig Laugrettesmændsinstitutionen. Disse Laugrettesmænd udtages i Hæng mellem Præstegældenes Indbyggere, og Følgen deraf er, at der ofte som Vidner i Retten kommer til at sidde Folk, der slet ikke ere stilkede dertil, da der nemlig ingen Forrifter kan stilles med Hensyn til disse Mænds Kvalifikationer, og heller ikke gives nogen Regel for deres Pligter eller nogen Bestemmelse om, hvilke Straffe de kunne underkastes i Overtrædelsestilfælde. Anledningen til denne Lovs Fremkomst, der vil kunne ses af Motiverne, var nemlig den, at der i Sessjonen 1868 i det andet Thing fremkom en Forespørgsel til Justitsministeren, som gik ud paa, om han var opmærksom paa de mulige Ulemper, der kunde opstaa paa Grund af Sprogforskjellighederne hos den dansktalende Nivorent og hos de færøsttalende Vidner eller Anklagede. I den Anledning forespurgte Regjeringen hos Amtmanden og Sorenskriveren samt hos Lagthinget, hvorvidt denne Frygt for Misligheder var begrundet. Svaret herpaa lød benægtende; man troede ikke, at der var synderlig Fare at besyrgte af denne Omstændighed.

Smidler tid tilraadede Lagthinget at forandre Laugrettesmændsinstitutionen derhen, at der blev ansat faste Retsvidner saaledes som i det øvrige Rige. Regjeringen udarbejdede derfor et Lovforslag, som gik ud paa, at der for Færøerne skulde udnævnes 4 faste Retsvidner; og at disse skulde udtages af Beboerne i Thorshavn, Mænd, som, da de oftere komme i Berøring med Dansktalende, vilde være bedst i Stand til at opfylde alle de Betingelser, der kunde stilles til saadanne Retsvidner, for at forebygges enhver som helst Misforstaaelse imellem de Dansktalende og de Færøsttalende. Dette Lovforslag blev derpaa forelagt Lagthinget, og dette gik i det Væsentlige ind derpaa, idet det ogsaa indrømmede, at der ved at udtages faste Retsvidner i Thorshavn opnaaedes en større Sikkerhed i sproglig Henseende; men da Lagthinget ligesom Regjeringen aldrig havde næret synderlig Frygt for, at Sprogforskjellen skulde foraarsage Vanskeligheder, saa forandrede det Lovforslaget derhen, at Retsvidnerne ikke skulde udtages i Thorshavn, men at der skulde ansættes faste Retsvidner i hvert Sysjel. — Svad der

foranledigede Lagthinget dertil, var i Særdeleshed finantzielle Hensyn, da det nemlig vilde være forbundet med temmelig store Beføstninger og Besværigheder, at de faste Retsvidner i Thorshavn skulde reise med Dommere overalt paa hans Omreisen. Dette blev saaledes foreslaaet af Lagthinget, og Regjeringen kunde ikke have nogen som helst Anledning til at modsætte sig denne Forandring, da den ligesom Lagthinget aldrig havde næret synderlig stor Frygt for de sproglige Vanskeligheder. Lovforslaget gaar altsaa ud paa, at der skal ansættes faste Retsvidner i hvert Sysjel. Tillige fastsætter Lovforslaget nærmere Bestemmelser for Retsvidners Kvalifikationer, for deres Pligter og for de Straffe, som de kunne idømmes i Tilfælde af Overtrædelse af Bestemmelserne. Jeg skal lige saa lidt med Hensyn til dette Lovforslag som med Hensyn til det foregaaende foreslaa Nedsættelsen af noget Udvalg, men derimod anbefale, at Lovforslaget maa gaa umiddelbart til anden Behandling og vedtages i den foreliggende Stikelse, saaledes som det er sket i det andet Thing.

Da ellers Ingen begjærede Ordet, fattedes Lovforslagets Oergang til anden Behandling under Afstemning og vedtoges enstemmig med 61 Stemmer.

Endringsforslag til Sagens anden Behandling indkaldtes til Aflevering inden førstkommande Fredag Middag Kl. 1.

Man gik derpaa til den næste Sag paa Dagsordenen, som var:

Første Behandling af „Forslag til Lov om Lehus, Stamhuses, Fideikommissgødsers og Fideikommisskapitalers Oergang til fri Eiendoms, samt om Landeieendomsbesidderes Testationsret“

(Lovforslaget findes i Till. A., Sp. 2, 937 ff.)

Th. Nielsen: Det var kun, fordi det lod til, at Ingen vilde bede om Ordet, at jeg tog mig den Frihed at bede derom, da jeg dog agter i det Mindste paa et senere Stadium at udtale mig om denne Sag. Jeg skal da strax begynde med at sige, at jeg ingenlunde tror, at dette Lovforslag, ligesaa lidt som de foregaaende, vi have haft om denne Gjenstand, er en Opfyldelse af Grundlovens § 93. Jeg tror, at det er tilstrækkelig godtgjort, at det er denne Grundlovsratagrafs Mening, i alt Fald dens Aand, at disse Forbehold, om hvilke der i Lovforslaget er Tale, ikke alene skulle kunne overgaa til fri Eiendom, men at de skulle overgaa dertil. Dette finder jeg ogsaa beviset derved, at man i de Lande, som fik deres Grundlov samtidig med os, er mere eller mindre gaaet denne Vej, og at overhovedet den Tidstrømning, som den Gang gav sig tilkende, og som ogsaa har